

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในครั้งนี้ จะแยกระเบียบวิธีวิจัยออกเป็น 2 ส่วนคือ

1. ส่วนที่ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้การวิจัยเอกสาร ,การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และ การสัมภาษณ์เจาะลึก เพื่อหาคำตอบในเรื่องคุณลักษณะของนักลงทุน, กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร กระบวนการคิดวิเคราะห์ของนักลงทุนในเชิงลึก และ เพื่อที่จะได้มาซึ่งประเด็นคำถามที่สามารถนำไปพัฒนาในส่วนของการวิจัยเชิงสำรวจต่อไปได้

2. ส่วนที่ใช้การวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อหาคำตอบและสำรวจภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน และ วิเคราะห์หาคำตอบเกี่ยวกับลักษณะแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนว่ามีกระบวนการและลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งการวิจัยในส่วนนี้จะทำขึ้นหลังจากการวิจัยเชิงคุณภาพเสร็จสิ้นก่อน

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้ได้รับคำตอบที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยมากที่สุด ดังแสดงให้เห็นในตารางที่ 3.1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงวัตถุประสงค์และระเบียบวิธีวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย
1. เพื่อแสวงหาคำประกอบของคุณลักษณะต่าง ๆ ของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย	การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เจาะลึก การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิด
2. เพื่อสำรวจภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน	การวิจัยเชิงสำรวจ - แบบสอบถาม
3. เพื่อวิเคราะห์แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย	การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เจาะลึก การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิด การวิจัยเชิงสำรวจ

วิธีดำเนินการวิจัยในการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเอกสาร

แหล่งข้อมูลเอกสาร

ในการวิจัยเรื่องแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาแหล่งข้อมูลประเภทเอกสาร เพื่อที่จะได้มาซึ่งคุณลักษณะของนักลงทุน โดยจะทำการศึกษาวิทยานิพนธ์ และ งานวิจัยเกี่ยวกับนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ ดังนี้

ปราการ ทวีสุวรรณ และ คณะ (2531)

วิจิตร อวิรุทธิ์ (2534)

ชลลดา เสริมนิภารัตน์ (2534)

วินิตา สุริหาร (2539)

สุเมธ จงศรีสวาท (2539)

อนุรุทธิ์ กามิต (2541)

สิริวิภา พันธุ์รุ่งลักษณ์ (2543)

สุทธินันท์ พรหมสุวรรณ (2547)

นอกจากนี้ จะทำการศึกษางานวิจัยทางด้านจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการบ่งบอกลักษณะอุปนิสัย และบุคลิกภาพ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการชอบเผชิญความเสี่ยง ซึ่งคาดว่าจะสามารถหางานวิจัย , ผลการวิจัย และ แบบทดสอบทางด้านจิตวิทยานี้ได้จากบริษัทหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง ที่ผู้วิจัยเคยทดลองทำแบบทดสอบทางด้านจิตวิทยานี้ ในงาน Set in the City ปี 2002 ซึ่งเป็นงานแสดงแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ประจำปี

การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารสิ่งพิมพ์ และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยจะทำการค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทั้งจากห้องสมุดของสถาบัน , ห้องสมุดของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และ จากอินเทอร์เน็ต เพื่อประกอบข้อมูลการวิเคราะห์แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ที่มีรายงานแสดงราคาหุ้น พร้อมทั้งข่าวในสถานการณ์เงินทั่วไป ไว้เป็นเวลา 8 เดือน (ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2548 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2548)

การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิด

ในการวิจัยเรื่องแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยนี้ ผู้วิจัยได้เป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมากกว่า 2 ปีแล้ว โดยมีส่วนร่วมตัดสินใจเป็นเพื่อนคู่คิดในการลงทุนกับกลุ่มเพื่อนนักลงทุนกลุ่มหนึ่งที่มีสมาชิกประมาณ 5-6 คนมาโดยตลอด ทำให้เชื่อมั่นว่า การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิด (Participation Observation) จะทำให้ได้มาซึ่งคุณลักษณะต่าง ๆ ของนักลงทุน , แบบแผนการจัดการ , วิธีจัดการข้อมูลข่าวสาร , วิธีคิดตัดสินใจ , การแสวงหาข่าวจากช่องทางต่าง ๆ , ความเชื่อมั่นในแหล่งข่าว ของนักลงทุนในเชิงลึกอย่างแน่นอน

ในการวิจัยโดยใช้การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดบทบาทของผู้วิจัยให้อยู่ในลักษณะไม่บอกว่าเป็นใคร (Covert Role) เพื่อที่จะไม่ทำให้กลุ่มเพื่อนนักลงทุนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือปิดบังรูปแบบการรับข้อมูลข่าวสารบางอย่างไป จึงสามารถเชื่อมั่นได้ว่าข้อมูลที่ได้มีความถูกต้องและเชื่อถือได้สำหรับการวิจัยครั้งนี้

วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

1.แหล่งข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจะใช้แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล (Key Informants) เป็นหลัก โดยผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) ด้วยตนเอง โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ในกลุ่มนักลงทุนทั่วไปจำนวน 12 คน และ เจ้าหน้าที่การตลาดหลักทรัพย์ 2 คน

โดยได้มีรายชื่อบุคคลที่ทำการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. วิฑูรย์ กัลยานุวัฒน์, นักลงทุน
2. นำค้ำง เรืองวไล, นักลงทุน
3. ถาวร ไตรจันทร์, นักลงทุน
4. ชัยกิตติ อุดมวิเศษศาสนต์, นักลงทุน
5. แววดา เขียวหวาน , นักลงทุน

Open – ended Question) บนแบบสัมภาษณ์ที่วางโครงคำถามเอาไว้คร่าว ๆ เพื่อเปิดให้แสดงคำตอบให้มากที่สุด , โดยที่จะไม่ชี้นำคำตอบ , ใช้การจดบันทึก และใช้เทปบันทึกเสียงประกอบการเก็บรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้อาจจะใช้วิธีศึกษาแบบผู้วิจัยมีส่วนร่วม (Participatory research) เพราะจะทำให้สามารถติดตามกระบวนการคิด ตัดสินใจของนักลงทุนอีกกลุ่มได้ชัดเจนมากขึ้น

4.การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล

ในการศึกษาวิเคราะห์เรื่อง แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยนี้ ผู้วิจัยจะนำเอารายละเอียดข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาแยกประเด็นสำคัญ แสวงหาคุณลักษณะของกลุ่มนักลงทุนออกมา และทำแบบจำลองแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารขึ้นมาประกอบ โดยวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามตามปัญหาคำวิจัย และเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนา และสรุปข้อมูลในรูปของตาราง

วิธีดำเนินการวิจัยในส่วนที่ใช้การวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม

ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษานี้ ใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบวิจัยแบบวัดครั้งเดียว (One Shot Description Study) โดยศึกษานักลงทุนที่ลงทุนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ประชากร

นักลงทุนที่ลงทุนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

จำนวนนักลงทุน (ณ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2547) มีจำนวนประมาณ 364,750 คน (นับตามจำนวนบัญชีที่เปิดไว้ ซึ่งอาจจะมีนักลงทุนบางคนที่มีหลายบัญชีก็ได้)

กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จะใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร ยามาเนะ ซึ่งเหมาะสมต่อการใช้ในกรณีที่ประชากรมีมากกว่า 100,000 คนขึ้นไป ดังนี้
(อ้างถึงใน สิริกาญจน์ ปรับโตวิดโจโย , 2539)

$$n = \frac{N}{(1 + Nc^2)}$$

โดย	n	=	จำนวนตัวอย่าง
	N	=	จำนวนประชากร (ในที่นี้ได้แก่ นักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่มีประมาณ 400,000 คนในช่วงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2547)
	c	=	ค่าความผิดพลาดจากจำนวนตัวอย่าง (ในที่นี้ใช้ค่าความผิดพลาดจากจำนวนตัวอย่าง ร้อยละ 5 หรือเท่ากับ 0.05)

เมื่อนำมาแทนค่าสูตรจะได้จำนวนตัวอย่างที่ควรใช้คือ

$$\begin{aligned} n &= \frac{400,000}{(1 + 400,000 (0.05)^2)} \\ &= 399.60 \text{ หรือ } 400 \text{ คน} \end{aligned}$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจะเป็นนักลงทุนจำนวน 400 คน ซึ่งมีความเหมาะสมในแง่ของความสะดวกต่อผู้วิจัยอีกด้วย เพราะขนาดกลุ่มตัวอย่าง 400คน ถือเป็นร้อยละ 0.1 ของนักลงทุนในประเทศไทยหรือประชากรที่ในเดือนธันวาคม ปีพ.ศ. 2547 มีจำนวน 400,000 คนพอดี

ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยจะทำการเลือกตัวอย่างแบบโควตาอันเป็นรูปแบบหนึ่งของการสุ่มแบบจำเพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณลักษณะที่ต้องการศึกษาเป็นเกณฑ์ (Control Characteristic of Interest) เช่น

เพศ : ไม่จำกัด

อายุ : 18 ปีขึ้นไป

ข้อกำหนดอื่น

1. เป็นนักลงทุนที่ลงทุนด้วยตนเองในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (โดยจะทำการถามคำถามก่อนให้แบบสอบถามว่า “ปัจจุบันท่านเป็นนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหรือไม่?” โดยถ้าตอบว่า “ไม่เป็นนักลงทุน” ก็จะไม่ส่งแบบสอบถามให้ทำ)

2. เป็นนักลงทุนที่พึ่งพารายได้จากการลงทุนเป็นอาชีพหลักหรือเป็นนักลงทุนที่พึ่งพารายได้จากการลงทุนเป็นอาชีพเสริม
3. เป็นนักลงทุนที่มีพฤติกรรมชอบนั่งในห้องค้าหลักทรัพย์ (มากกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์) และไม่ชอบเข้ามานั่งในห้องค้าหลักทรัพย์
4. เป็นนักลงทุนในเขตกรุงเทพและปริมณฑล และเป็นนักลงทุนในจังหวัดอื่น ๆ ของประเทศไทย

โดยเราจะอาศัยการสอบถามจาก นายกุลบุตร โกเมนกุล พนักงานการตลาดของบริษัทหลักทรัพย์ฟาร์อีสต์ถึงสัดส่วนของเกณฑ์ดังกล่าว โดยสามารถได้ตัวเลขสัดส่วนโดยประมาณของกลุ่มนักลงทุนแยกตามเกณฑ์ต่าง ๆ ข้างต้น ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.2 ถึง 3.3

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงสัดส่วนโดยประมาณของกลุ่มนักลงทุนแยกตามเกณฑ์การพึ่งพารายได้จากการลงทุน

เกณฑ์คุณลักษณะ	ข้อมูลสัดส่วนประชากรที่ได้จากการสอบถามพนักงานการตลาด บริษัทหลักทรัพย์ (ร้อยละ)	จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามเกณฑ์ของการวิจัยเชิงสำรวจ (คน)
นักลงทุนที่พึ่งพารายได้จากการลงทุนเป็นอาชีพหลัก	50	200
นักลงทุนที่พึ่งพารายได้จากการลงทุนเป็นอาชีพเสริม	50	200

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงสัดส่วนโดยประมาณของกลุ่มนักลงทุนแยกตามเกณฑ์พฤติกรรมการนั่งในห้องค้าหลักทรัพย์

เกณฑ์คุณลักษณะ	ข้อมูลสัดส่วนประชากรที่ได้จากการสอบถามพนักงานการตลาด บริษัทหลักทรัพย์ (ร้อยละ)	จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามเกณฑ์ของการวิจัยเชิงสำรวจ (คน)
นักลงทุนที่มีพฤติกรรมชอบนั่งในห้องค้าหลักทรัพย์	5	20
นักลงทุนที่มีพฤติกรรมไม่ชอบนั่งในห้องค้าหลักทรัพย์	95	380

สาเหตุการล่มตัวอย่างครั้งนี้ได้นำเอา เกณฑ์การจำแนกตามการอาศัยรายได้จากการลงทุน เป็นอาชีพเสริม หรือ อาชีพหลัก เป็นเกณฑ์หลักในการจำแนกนักลงทุนแบบง่าย โดยเก็บกลุ่มตัวอย่าง จากนักลงทุนที่มีลักษณะดังกล่าวอย่างละ 200 คน รวมเป็น 400 คนนั้น ก็เนื่องมาจาก การที่จำนวน นักลงทุนรายย่อยในประเทศไทยมีอยู่ประมาณ 400,000 ราย ในกระบวนการที่จะสุ่มสถานที่เก็บ ข้อมูลด้วยแบบสอบถามนั้น อาจจะมีความเอนเอียงและกระทบต่อสาระสำคัญในการแบ่งคุณลักษณะ ของกลุ่มนักลงทุนได้ จึงจำเป็นต้องกำหนดเกณฑ์นี้เพื่อทำการศึกษาแบบจำเพาะเจาะจง และ จากการ สอบถามจากเจ้าหน้าที่การตลาดของบริษัทหลักทรัพย์สองคน คือ นายกุลบุตร โกเมนกุล และ นางสาวสุภาพร มานะกิจ พบว่า จากการสังเกตของเจ้าหน้าที่การตลาดของบริษัทหลักทรัพย์เอง ก็ พบว่า กลุ่มนักลงทุนที่อาศัยรายได้การลงทุนเป็นอาชีพหลัก น่าจะมีจำนวนใกล้เคียงกับ กลุ่มนักลงทุน ที่อาศัยรายได้การลงทุนเป็นอาชีพเสริม ซึ่งเกณฑ์การศึกษาเรื่องการเล่นหุ้นเป็นอาชีพหลัก หรือ การ เล่นหุ้นเป็นอาชีพเสริมนี้ ยังเป็นสาระสำคัญของการวิจัยในครั้งนี้ด้วย เพราะผู้วิจัยได้มีข้อสงสัยก่อน ทำการวิจัยแล้วว่า นักลงทุนที่เล่นหุ้นเป็นอาชีพหลัก หรือ นักลงทุนที่ เล่นหุ้นเป็นอาชีพเสริมน่าจะมี ความแตกต่างกันในแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร เพราะนักลงทุนที่เล่นหุ้นเป็นอาชีพหลักน่าจะมี เวลาให้กับการจัดการข้อมูลข่าวสารมากกว่านักเล่นหุ้นเป็นอาชีพเสริม ที่ไม่น่าจะเปิดรับสื่อ หรือ แสวงหาข้อมูลข่าวสารระหว่างการทำงานประจำได้เท่าที่ควร

ในส่วนของการกำหนดเกณฑ์เพื่อจำแนกนักลงทุนออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ นั้น ผู้วิจัยได้ปล่อยให้ เกณฑ์อีกเกณฑ์หนึ่งที่ผู้วิจัย ได้ตั้งข้อสงสัยว่าน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับแบบแผนการจัดการข้อมูล ข่าวสาร คือ เกณฑ์ที่ว่า การชอบลงทุนแบบเสี่ยง หรือ ไม่ชอบลงทุนเสี่ยง เป็นเกณฑ์ที่ไม่ควบคุม ก่อให้เกิดการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเสรีไม่จำเพาะเจาะจงอยู่แล้วอีกทางหนึ่ง

กล่าวโดยสรุปคือ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 400 คนของการทำวิจัยเชิงสำรวจครั้งนี้ จะต้องมีส่วน ส่วนของนักลงทุนที่พึ่งพารายได้จากการลงทุนเป็นอาชีพหลัก และ นักลงทุนที่พึ่งพารายได้จากการลงทุน เป็นอาชีพเสริมเท่ากัน รวมถึงจะต้องมีกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมชอบนั่งในห้องค้าหลักทรัพย์ ประมาณ 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คือแบบสอบถาม (Questionnaire) แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ แสวงหาองค์ประกอบของคุณลักษณะต่าง ๆ ของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตาม

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 และทำการสำรวจภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2

แบบสอบถามจะให้ให้นักลงทุนเป็นผู้กรอกด้วยตนเองในกรณีที่นักลงทุนสะดวกที่จะกรอกข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งถ้านักลงทุนท่านใดไม่สะดวกในการกรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะใช้วิธีการถามประกอบการชี้ประเด็นคำถามในแบบสอบถาม แล้วทำการกรอกแทนให้ โดยอย่างไรก็ตามผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยที่ได้รับการอบรมมาแล้วจะต้องดูแลในการกรอกให้ข้อมูลอย่างใกล้ชิด แบบสอบถามจะมีกระบวนการทดสอบแบบสอบถามก่อนการใช้อย่างจริงจัง การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เวลาทั้งสิ้น 10 วัน ตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2548 จนถึง วันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2548 โดยได้สำรวจ วันเก็บข้อมูลสำรวจในวันที่ 26 และ 27 มีนาคม พ.ศ. 2548 เอาไว้ด้วย

แบบสอบถามที่ใช้ส่วนใหญ่จะใช้คำถามปลายเปิดที่มีตัวเลือก เพื่อเพิ่มความรวดเร็วในการตอบ อันเนื่องมาจากแบบสอบถามมีจำนวนข้อคำถามมาก แบบสอบถามชุดนี้จะถามถึงทั้งข้อเท็จจริง (Factual Questionnaire) และ ระดับการตัดสินใจเชิงความคิดเห็น (Opinion Questionnaire) เช่น เห็นด้วยมากที่สุด หรือ เห็นด้วยน้อยที่สุด

แบบสอบถามฉบับนี้ประกอบแยกออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เพื่อสอบถามรายละเอียดส่วนตัว และข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ, อายุ, สถานภาพการสมรส, ระดับการศึกษา, รายได้, ฐานะทางครอบครัว, ลักษณะที่พักอาศัย

ส่วนที่ 2 เพื่อสอบถามพฤติกรรมการลงทุน ได้แก่ จำนวนพอร์ตลงทุน, จำนวนเจ้าหน้าที่การตลาดที่ให้บริการ, ระยะเวลาประสบการณ์ในการลงทุน, จำนวนหุ้นที่ถืออยู่, มูลค่าหุ้น, ผลการลงทุน, สัดส่วนการถือครองหุ้นระยะสั้นและระยะยาว, ลักษณะหุ้นที่ชอบลงทุน, สภาพตลาดหุ้นที่ชอบลงทุน, ความคาดหวังในผลที่ได้, ระดับความเสี่ยงในการเล่นหุ้นของตนเอง

ส่วนที่ 3 เพื่อสอบถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ทางการเงินในสื่อต่าง ๆ โดยผู้วิจัยได้ทำการเลือกคำศัพท์ที่นักลงทุนนิยมใช้ออกมา 10 คำศัพท์ แบ่งเป็น คำศัพท์ทางการเงินที่เป็นทางการ พบได้ในข่าวจากสื่อมวลชน 5 คำศัพท์ (P /E Ratio , Bear Market / Bull Market , IB - Investment Banking , Set 100, Book Value)และ คำศัพท์แบบไม่เป็นทางการ ที่มักพบในข่าวลือ ข่าววงใน หรือ จากการสนทนากัน อีก 5 คำศัพท์

(บ้านผีสิง , ทัชชาน์ , ตกเรือ – ตกรถไฟ, ขายหมู , ดิดคอย) ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายศึกษาว่า “ นักลงทุนที่มีระดับการศึกษา หรือ ความรู้ความเข้าใจในศัพท์แบบไหน ก็จะเลือกเปิดรับสื่อที่มีรูปแบบคำศัพท์ในแบบที่ตนเข้าใจได้”

ส่วนที่ 4 เพื่อสอบถามการเปิดรับ การใช้ประโยชน์ ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เพื่อประกอบการตัดสินใจลงทุน

จากการที่ผู้วิจัยได้สอบถามนายกุลบุตร โกเมนกุล และ นางสาวสุภาพร มานะกิจ เจ้าหน้าที่การตลาดหลักทรัพย์ซึ่งเป็นผู้ที่ทำการซื้อขายหุ้นให้แก่ลูกค้านักลงทุนเป็นจำนวนมากนั้น ผู้วิจัยได้สอบถามเกี่ยวกับลักษณะความแตกต่างของนักลงทุน ที่เจ้าหน้าที่การตลาดหลักทรัพย์ได้ดูแลอยู่นั้นว่า นักลงทุนสามารถแบ่งด้วยเกณฑ์อะไรออกเป็นกลุ่ม ๆ ที่แตกต่างกันได้บ้าง ผู้วิจัยจึงได้พบว่า นักลงทุนสามารถแบ่งอย่างเห็นได้ชัด โดยใช้เกณฑ์ว่า ชอบเล่นเสี่ยง หรือ ไม่ชอบเล่นเสี่ยง เจ้าหน้าที่การตลาดหลักทรัพย์ทั้งสองคนที่เป็นผู้ให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยมีความเห็นตรงกันในเรื่องนี้ โดยลูกค้านักลงทุนคนใดชอบเล่นหุ้นแบบเสี่ยง หรือ ไม่เสี่ยงแล้ว ลักษณะการลงทุน และ พฤติกรรมส่วนใหญ่ก็จะบ่งบอกว่าเป็นเช่นนั้นโดยตลอด สอดคล้องกับที่ผู้วิจัยได้กล่าวในบทนำแล้วว่า การลงทุนเป็นเรื่องของการบริหารความเสี่ยง แต่ละคนละมีความเสี่ยงในระดับที่ตัวเองคิดว่าตนรับได้ และ จะหาทางบริหารการลงทุน ทั้งการจัดการข้อมูลข่าวสารให้อยู่บนเกณฑ์ที่ตนได้ตั้งใจไว้

ผู้วิจัยได้นำเอาเกณฑ์ในเรื่อง การชอบเสี่ยง หรือ ไม่ชอบเสี่ยงมาประกอบกับ เกณฑ์เรื่อง การลงทุนเพื่อเป็นอาชีพเสริม หรือ เป็นอาชีพหลัก มาจัดแบ่งผู้วิจัยออกเป็นกลุ่มเพื่อทำการศึกษาความแตกต่างของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนแต่ละกลุ่ม

โดยในเกณฑ์ในเรื่อง การชอบเสี่ยง หรือ ไม่ชอบเสี่ยง ผู้วิจัยจะนำเอาผลจากการสอบถามถึงรายละเอียดส่วนตัว และข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ , อายุ , สถานภาพการสมรส , ระดับการศึกษา , รายได้ , ฐานะทางครอบครัว , ลักษณะที่พักอาศัย มาทำการวิเคราะห์ว่า รายละเอียดส่วนตัว และข้อมูลทั่วไปประการใดที่มีผลต่อ การชอบเสี่ยงหรือไม่ชอบเสี่ยง และ นำเอาพฤติกรรมการลงทุน ได้แก่ จำนวนพอร์ตลงทุน , จำนวนเจ้าหน้าที่การตลาดที่ให้บริการ , ระยะเวลาประสบการณ์ในการลงทุน , จำนวนหุ้นที่ถืออยู่ , มูลค่าหุ้น , ผลการลงทุน , สัดส่วนการถือครองหุ้นระยะสั้นและระยะยาว , ลักษณะหุ้นที่ชอบลงทุน , สภาพตลาดหุ้นที่ชอบลงทุน , ความคาดหวังในผลที่ได้ , ระดับความเสี่ยงในการเล่นหุ้นของตนเอง มาวิเคราะห์ว่าพฤติกรรมการลงทุนเหล่านี้ สามารถสรุปว่านักลงทุนผู้นี้ ชอบเสี่ยงหรือไม่ชอบเสี่ยง

ในเกณฑ์ในเรื่องการลงทุนเพื่อเป็นอาชีพเสริม หรือ เป็นอาชีพหลัก ผู้วิจัยได้สอบถามไว้ในแบบสอบถามโดยตรงอยู่แล้ว จึงไม่ต้องวิเคราะห์เพิ่มเติมแต่อย่างใด

หลังการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะทำการแบ่งนักลงทุนเพื่อการศึกษาความแตกต่างของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

- กลุ่มตัวอย่างแบบ A คือ นักลงทุนที่ชอบเสี่ยง และ เล่นหุ้นเป็นอาชีพหลัก
- กลุ่มตัวอย่างแบบ B คือ นักลงทุนที่ชอบเสี่ยง และ เล่นหุ้นเป็นอาชีพเสริม
- กลุ่มตัวอย่างแบบ C คือ นักลงทุนที่ไม่ชอบเสี่ยง และ เล่นหุ้นเป็นอาชีพหลัก
- กลุ่มตัวอย่างแบบ D คือ นักลงทุนที่ไม่ชอบเสี่ยง และ เล่นหุ้นเป็นอาชีพเสริม

การทดสอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ ได้พัฒนาตามหลักเกณฑ์การออกแบบแบบสอบถามที่ดี บนกฎเกณฑ์การออกแบบแบบสอบถามที่ดี และ กฎเกณฑ์ของมาตรวัดที่ดี (สุชีรา ภัทรายุควรรณ , 2546)

กฎเกณฑ์การออกแบบแบบสอบถามที่ดี ประกอบด้วย

- 1.แบบสอบถามนั้นต้องมีวัตถุประสงค์การวัดที่แน่ชัด
- 2.มีเนื้อหาการวัดที่เฉพาะเจาะจง และเป็นมาตรฐาน
- 3.มีขอบเขตการสอบที่เป็นมาตรฐาน
- 4.มีกฎเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน และ เป็นมาตรฐาน

ซึ่งแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของแบบสอบถามไว้ดังนี้

- 1.เพื่อศึกษาว่า นักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันมีแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกันหรือไม่
- 2.นักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อการลงทุน ในลักษณะอย่างไร

โดยแบบสอบถามที่ใช้ในการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์

แห่งประเทศไทย 400 คนนั้น ได้ทำการปรับปรุงแก้ไข ทั้งรูปแบบคำถาม โครงสร้างคำถาม กระบวนการเก็บแบบสอบถาม กฎเกณฑ์การตีความให้คะแนนต่าง ๆ กับกลุ่มทดสอบที่เป็นนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จบปรับปรุงแบบสอบถามจำนวน 3 ครั้ง

ส่วนกฎเกณฑ์ของมาตรวัดที่ดี ประกอบด้วย

1. มีความเชื่อถือได้หรือความเที่ยง (Reliability) คือ มีความคงที่ในการวัด
2. มีความเที่ยงตรงหรือความตรง (Validity) คือ มีความสามารถในการจะวัดในสิ่งที่ต้องการวัด
3. มีการวิเคราะห์และคัดเลือกข้อคำถามต่าง ๆ ให้เหมาะสม

การทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามดังต่อไปนี้

การทดสอบความเที่ยงตรง(Validity)

ความเที่ยงตรง(Validity)ในแบบสอบถาม หมายถึง แบบสอบถามนั้นมีคุณสมบัติในการจะวัดสิ่งที่ต้องการได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรงทั้งในแง่การทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ ความเชื่อมโยงตามโครงสร้าง (Construct Validity)

การทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)ในระหว่างการพัฒนาแบบสอบถาม ซึ่งเป็นช่วงก่อนการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา และ ผู้ทรงคุณวุฒิในด้านต่าง ๆ (Judge) ตัดสินพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรง ความเหมาะสมของแนวคำถาม ตรวจสอบคำถามภายในตัวแบบสอบถามเอง (Internal consistency check) และ ความเชื่อมโยงในโครงสร้างแบบสอบถาม (Construct Validity) ผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวได้แก่

นายกุลภาค ธีรมงคลชัย นักสถิติ

นายบดินทร ชัยสุธรรมพร เจ้าหน้าที่การตลาด

ส่วนการทดสอบความเชื่อมโยงตามโครงสร้าง (Construct Validity) นั้นจะต้องทดสอบหลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว โดยสามารถใช้วิธีการสังเกตจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกมาตามพฤติกรรมที่สังเกตได้ เพื่อที่จะหาความสัมพันธ์เชื่อมโยงในพฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ซึ่งสามารถทดสอบได้โดยการใช้เครื่องมือทางสถิติ อย่างการหาค่าไค-สแควร์ และ Cross Tabulation

การทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability)

การทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) เป็นการทดสอบที่มุ่งหวังว่ายืนยันความถูกต้องของการวัด ซึ่งก็คือ การวัดที่ให้ผลไม่เปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะทำการวัดกี่ครั้งก็ตาม แบบสอบถามที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการทดสอบเครื่องมือแบบสอบถามก่อน (Pre-test) โดยใช้ทดสอบกับกลุ่มนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย แต่ไม่นับรวมกลุ่มตัวอย่าง จำนวนมากกว่า 40 ชุด เพื่อศึกษาถึงความเหมาะสมของแนวคำถาม ภาษาที่ใช้ และ รูปแบบการตอบคำถาม รวมถึงสังเกตผลที่ได้เพื่อวิเคราะห์ดูความเหมาะสมว่า ได้คำตอบในการวิจัยตรงตามที่ต้องการหรือไม่

การทดสอบความเชื่อถือได้ยังสามารถใช้วิธีการ Test – Retest Reliability Assessment ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ก็คือ การนำเอาผลที่ได้จากการทดสอบครั้งแรก 40 ชุด ไปเปรียบเทียบกับผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างหลักที่มีจำนวน 400 ชุด ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผลการวิจัยทั้ง 2 ครั้งมีผลใกล้เคียงกัน หรือมีความคงที่ (Stability) ซึ่งถือว่ามี ความเชื่อถือได้

ในส่วนของการหาความเท่าเทียมกัน (Equivalence) ซึ่งเป็นอีกส่วนหนึ่งของการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) สามารถพิจารณาจากความสอดคล้องของแบบสอบถาม ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้วิธีวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยการใช้วิธีนี้ได้้นำเอาแบบสอบถามใน 40 ชุด ไปทำการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) ตามสูตรดังนี้

$$r_{11} = (n/n - 1) * (1 - (\sum \sigma_i^2 / \sigma_1^2))$$

เมื่อ

R11 = ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha)

n = จำนวนข้อในแบบสอบถาม

$\Sigma \sigma_i^2$ = ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ (the sum of the item variances)

σ_1^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อ (the variance of the test).

วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเป็นหนึ่งในวิธีการหาความเชื่อถือได้หรือความเที่ยงแบบวัดความคงที่ภายใน วิธีการนี้มีพื้นฐานจากการคำนวณความแปรปรวนของแต่ละข้อ กระทั่งย่อยของแบบสอบถาม เหมาะเป็นอย่างยิ่งกับแบบสอบถามที่มีการวัดในหลายมิติ (Multidimensional) (สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์ , 2546) ผู้วิจัยได้เลือกนำเอา แบบสอบถามในส่วนของข้อ 31-33 ซึ่งประกอบด้วยข้อย่อย 39 ข้อ มาทำการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค โดยสาเหตุที่ต้องเลือกเฉพาะแบบสอบถามในส่วนของข้อ 31-33 เป็นเพราะว่า แบบสอบถามในส่วนนี้คือแบบสอบถามที่ถามความคิดเห็น (Opinion Questionnaire) ซึ่งมีลักษณะที่สามารถเกิดความแปรปรวนในแต่ละข้ออันเกิดจากเจตคติ หรือความคิดเห็นที่กลุ่มตัวอย่างเกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดไปได้มากที่สุด ในขณะที่ส่วนอื่น ๆ จะเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง (Factual Questionnaire) ที่ต้องตอบตรงตามตัวเลือกเท่าที่มีอยู่ โดยมีลักษณะที่ไม่น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงแม้ว่าจะทำการวิจัยอีกครั้ง ประกอบกับถ้าจะนำเอาแบบสอบถามทุกข้อมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เมื่อเทียบกับขนาดกลุ่มตัวอย่างเพียง 40 ชุดก็จะมีจำนวนข้อกระทงมากเกินไป อีกทั้งแบบสอบถามในส่วนของข้อ 31-33 ยังมีหน่วยการตอบที่เป็นหน่วยเดียวกัน มีความเหมาะสมอย่างยิ่งต่อการนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

ซึ่งจากการทดสอบพบว่า แบบสอบถามชุดนี้ให้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.80 ซึ่งมีระดับค่าความเชื่อถือได้ที่เหมาะสม เป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งแสดงถึงการมีค่าความแปรปรวนในแง่ความแตกต่างของบุคคลมาก และ มีค่าความแปรปรวนที่เกิดจากความผิดพลาดน้อย จึงไม่จำเป็นต้องเพิ่มข้อคำถามมากกว่านี้

การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ที่ใช้การแจกแจงข้อมูล และ ค่าร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม สถานภาพส่วนตัว ลักษณะการลงทุนโดยทั่วไป

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ที่ใช้ค่าเฉลี่ย และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผสมกับการกำหนดคะแนน เพื่อวิเคราะห์แบบแผนการลงทุน ประเภทของสื่อที่เปิดรับ เนื้อหา และ ความสนใจ

ในส่วนของการทดสอบสมมติฐาน(Hypothesis Testing) ตามปัญหานำวิจัยที่ว่า “ นักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันมีแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกันอย่างไร” จะใช้การทดสอบค่า ไคสแควร์ เพราะแบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ มีค่าตัวเลขต่าง ๆ น้อย การประมวลผลจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยนำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางวิเคราะห์ข้อมูล ผสมกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรประกอบการนำเสนอโดยการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) เพื่อชี้ให้เห็นถึงรายละเอียดของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร การนำเสนอข้อมูลจะนำเสนอพร้อมกับบทวิเคราะห์ตีความปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการไปพร้อม ๆ กัน

การนำเสนอข้อมูล

หลังการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางข้างต้น ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบของ ตารางสรุปผลการวิจัย และ การพรรณนาเชิงวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 บท เพื่อตอบคำถามนำวิจัยในแต่ละข้อ กล่าวคือ

ในบทที่ 4 เป็นผลการวิเคราะห์คุณลักษณะต่าง ๆ ของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า นักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีคุณลักษณะอย่างไร

ในบทที่ 5 เป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษาความแตกต่างของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน เพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า นักลงทุนที่ภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกันอย่างไร และ ทำการสำรวจภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารออกมา

ในบทที่ 6 เป็นการประมวลในภาพรวมถึง แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อการลงทุน ของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 3 ที่ว่า นักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อการลงทุน ในลักษณะอย่างไร และมีความแตกต่างกันอันเนื่องมาจากเหตุผลใด

ในบทที่ 7 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายนั้น เป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ